

Mika Gabriella
Naphimnusz

Áldassék a neved.
Dicsérjen mindenki
kinek élete cseppjei
általad ragyognak,
kit a szürkeség rettent
és a fény segít,
kinek pokol az éj,
félelmes látomás,
vad vihar,
veszélyes álmodás,
kit névtelen sötétség fojtogat,
ki már nem remél,
kinek léte
felesleges áldozat.
Te vigyázol ránk
nehéz perceink
lomha ködét
könnyű sugaraddal
oszlatoz szét.
Istenséged tagadhatatlan.
A kereskedők,
a szerelem,
a szépség,
a harc,
a vadászat
némán állnak
veled szemben
hatalmad nélkül
lényük nyomtalan
tűnne el.
Te vagy az úr
az égbolton,
a szántóföldeken,
havas hegycsúcsokon,
mély vizeken,
téged dicsér

az utolsó féreg,
mely belőled lett
és neked tér meg
örök honába
egy napon.
Nélküled nincs
mozgás,
mozdulat,
cselekvés,
érzés,
néma ámulat,
hang és csönd
fent és lent.
Uralmad örök.
Földi mohóság,
háború,
barbár pusztítás
békédhez
nem ér fel,
beborítasz minket
kegyelmeddel.
S ha mégis elpusztulnál,
kérelek, szeresd
porban botladozó,
gyenge híveidet
s egy könnyű sóhajtással
tüntesd el őket
csodás birodalmad
horizontjáról,
hogy a rettenet
ne törje szét
a reszkető
lelkeket.

Élj örökké!

